

μένος ὑπὸ σωρὸν λιθαρίων, πρὸ τοῦ ὁποίου ἐκ-
τοντάκις δύναται νὰ διέλθῃ τις χωρὶς νὰ ὑπο-
πτεύσῃ τί ἐγκρύπτει.

Ἡ τοιαύτη περιχύσις διὰ ξένων σωμάτων
εἶνε μέσων ἀποκρύψεως, τὸ ὅποιον χρησιμοποιοῦ-
σιν πολλὰ καὶ πολλὰ κερκισοειδῆ ζῶα ἐκ
τῆς ὁμάδος τῶν γαρίδων. Ἐὰν ἀνιχνεύσωμεν εἰς
βάθη 10—50 μέτρων πλήρη φυτῶν, θὰ εὕρωμεν
διαφόρους γαρίδας (Inachus, Stenorynchus,
Maja), κεκαλυμμένας διὰ σπόγγων, ἀσκειδῶν,
βρυζῶν καὶ φυκῶν. Εἶνε ἀδύνατον ἐν τῷ
ἀμόρφῳ σωρῷ τῶν κλάδων καὶ λωρίδων, οὔτινες
συμφωνοῦσιν ἀκριβῶς μετὰ τὴν φυσικὴν περιοχὴν
τῶν ζῶων νὰ διακρίνωμεν ἀμέσως τὴν γαρίδα.

Δύναται τις νὰ νομίσῃ, ὅτι οἱ σπόγγοι, τὰ
φυκὰ κτλ. τυχαίως προσεκολλήθησαν ἐπὶ τοῦ δα-
σέως καλύμματος τῆς γαρίδος. Ἄλλ' ὅχι· ὡς οἱ
μαχηταὶ ἐκείνοι, οὔτινες, ἵνα κρυφθῶσιν ἀπὸ τὰ
ὄμματα τοῦ ἐχθροῦ ἔφερον πολυφύλλους κλάδους
καὶ μετεβάλλετο οὕτω ἕκαστος μαχητὴς εἰς θά-
μνον καὶ τὸ στράτευμα εἰς δάσος, προσκολλᾷ καὶ
ἡ γαρίς ἐρ' ἑαυτῆς τὰ ἀντικείμενα, ἅτινα ἀπο-
τελοῦσι τὸν παράδοξον μεταμφισμὸν τῆς. Ζωο-
λόγοι, διάσημοι διὰ τὸ παρατηρητικὸν αὐτῶν,
ἐπεθεβαίωσαν τὸ γεγονός δι' ἀκριβεστάτων παρα-
τηρήσεων ἐν τῷ ἰχθυοτροφείῳ, ὅπου ἐνέθεσαν
συλληθθεῖσας γαρίδας. Οὕτω ὁ Ἑρμανν Φῶλλ
παρετήρησε πῶς Maja τις, ἐμποδιζομένη ὑπὸ
πλουσίας βλαστήσεως ἐξέβαλε διὰ τῶν ἀγκίστρων
τῆς ἐν πρὸς ἐν τὰ φυτίδια, καὶ προσεκόλλα ἐπὶ
τῆς ράχεώς της μικρὰ τεμάχια προσράτων φυ-
κῶν· ὁ δὲ Βάτισον περιέγραψε κατὰ τι διεξοδι-
κώτερον τὰ μέσα ἅτινα μεταχειρίζεται ὁ Ἰναι-
χος καὶ ὁ Στενόρρυγχος, ὅπως ἀνανεώσωσι τὸν
μανδύαν των. Ἴνα παρακολουθήσωσι τὸ θαῦμα
τῶν καλῆτερον ἐξετέλεσαν οἱ δύο φυσιοδίφαι ἰδιόρ-
ρυθμα πειράματα. Ὁ Βάτισον ἐτύφλωσεν ἕνα
Στενόρρυγχον. Ἡ γαρίς αὕτη ἥς εἶχεν ἀφαιρέσῃ
προηγούμενως πᾶν τεχνητὸν ἐπένδυμα ἐκάλυψε
καὶ τὴν ῥάχιν της καὶ τὰ πλάγια ὡς ἂν ἐβλεπεν.
Ὁ Φῶλλ ἐκαθάρισε ῥιζικῶς τὴν Maja του καὶ
τὴν ἔθεσεν εἰς δοχεῖον ὅπου εἶχε μόνον ἄχυρα καὶ
λευκὰ τεμάχια χάρτου εἰς τὴν διάθεσίν της. Τὸ
μὴ δύναμενον νὰ σκεφθῇ ζῶον ἐξετέλεσεν, ἀκο-
λουθοῦν φυσικὴν ὁρμήν, ὁρμεμφύτως παράχρδον
πράξιν· προσεκόλλησε τὰ ἀντικείμενα, ἅτινα τὸ
καθίστων πολὺ καταφανέστερον ἐπὶ τῆς ράχεώς των.

P*

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ νεαρῶν ὑπολογαγῶν :

- Καυμένη, χρεωστῶ ἑκατὸ χιλιάδας δραχμῶν.
- Δὲν εἶνε καὶ πολλὰ . . . ἴσα ἴσα μιὰ προίκα.

— Ὁ καλῆτερος τρόπος γιὰ νὰ μάθῃς ἕνα μυ-
στικὸ ποῖδς εἶνε ;

— Νὰ ῥωτᾷς ;

— Ἴσα ἴσα — νὰ μὴ ῥωτᾷς !

* *

Οἱ κοδέσποινα : Αὐτὸ τὸ δωμάτιον νὰ τὸ
προτιμήσετε· ἔχει καὶ ὠραίαν θέαν.

Φοιτητῆς (προβάλλων εἰς τὸ παράθυρον). —
Ὁραία θέα ! . . . τὸ Πανεπιστήμιον !

* *

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς προσωπικῆς κρατήσεως
ἐρωτηθεὶς ἐσχάτως εἰς δημοσιογράφος ἀπήντησεν :

— Εἶμαι ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῆς προσωπι-
κῆς κρατήσεως μετὰ τὴν μικρὰν διαφορὰν, ὅτι εἰς τὸ
ἔξῃς πρέπει νὰ φυλακίζωνται . . . οἱ δανεισταί.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

«Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ».

Πρὸς τὴν Σύνταξιν τῆς Ἑστίας.

Πολλάκις καὶ ἀπὸ πολλοῦ ἀκούω καὶ ἀναγινώσκω
καὶ ἐν ἐφημερίαι, καὶ ἐν φυλλαδίοις, καὶ ἐν διατριβαῖς,
καὶ ἐν παντοίοις ἐπὶ τέλους ἐγγράφοις, ἐντύποις τε καὶ
χειρογράφοις, τὴν φράσιν «φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ»,
λεγομένην καὶ γραφομένην προκειμένου περὶ τῆς ἀπο-
τυχίας οἰασθήποτε διὰ τοῦ προφορικοῦ ἢ τοῦ γραπτοῦ
λόγου ἐκδηλουμένης καὶ καταβαλλομένης προσπάθειας
καὶ ἐνεργείας. Ἡ ἐν λόγῳ φράσις, εἰλημμένη ἐκ τῆς
θείας Γραφῆς, καὶ μεταπεσούσα, ὡς καὶ ἄλλαι γραφι-
καὶ ῥήσεις, εἰς παροιμίαν, ἀφορᾷ, ὡς γνωστὸν, ἀποκλει-
στικῶς καὶ, ἵνα οὕτως εἴπω, ἀτομικῶς εἰς Ἰωάννην τὸν
Προδρόμον. Γνωστὸν ὅμως ὡσαύτως ὅτι ἡ φωνή, ὁ
λόγος, τὸ κήρυγμα Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου ἐν τῇ γνω-
στῇ ἐρήμῳ ἔσχε μέγα, λαμπρὸν, καρποφόρον λίαν ἀπο-
τέλεσμα. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ μακαρίτης Γ. Ἰακωβῆτος,
ὅτε διεκόπη ποτὲ ἀγορεύων ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Βουλῇ
ὑπὸ ἀντιφωνούντος βουλευτοῦ, εἰπόντος αὐτῷ : «Τὰ
λόγια σου εἶναι φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ.» — «Ναί»,
ἀνταπήντησεν ἐκεῖνος ἐτοιμότητα ὡς πάντοτε, «ὡς ἡ
Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου.» — Σήμερον ὅμως ἡ περὶ ἧς
πρόκειται φράσις ἔχει ἄλλοιαν ὅλως ἐννοίαν, τὴν ἐννοίαν
δηλονότι ἣν ὑπέδειξε ἀνωτέρω. Νομίζω λοιπὸν ὅτι,
ὅπως ἡ φράσις ἔχῃ τὴν εἰς αὐτὴν σήμερον ἀποδιδόμε-
νην σημασίαν, δεόν νὰ ἐκφέρηται οὕτω : «Φωνὴ βοῶν-
τος ἐν ἐρήμῳ», ἥτοι παραλειπομένου τοῦ ἄρθρου «τῆς»,
ἐν τόπῳ δὲ τῇ δὴ αἰφθόρῃ, ἐν ᾧ ὁ λαλῶν οὐδόλως
ἔχει ἀκροατάς, καὶ μεταφορικῶς ἐν τόπῳ, ἔνθα ὁ λαλῶν
ἔχει μὲν ἀκροατάς, ἀλλ' οὐδόλως, εἴτε δι' ἕνα, εἴτε
δι' ἄλλον λόγον, προσέχοντας τὸν νοῦν εἰς τὰ ῥήματά
του, ἅτινα, διὰ τοῦτο, οὐδεμίαν αἴσθησιν οὐδ' ἐντύπω-
σιν ἐμποιοῦσιν εἰς τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν αὐτῶν.
Ἄλλως ἡ φράσις, λεγομένη καὶ γραφομένη, ὡς πάντοτε
ἄχρι τοῦ νῦν λέγεται καὶ γράφεται, ἔλκει τὸν νοῦν
ἄκοντα καὶ μὴ θέλοντα εἰς τὸ νόημα, ὅπερ ἔδωκεν αὐτῇ
δικαίως ὁ αἰνιγματὴς Γ. Ἰακωβῆτος. Ναὶ μὲν ἐπὶ
τῆς αὐτῆς ἐννοίας λέγουσι καὶ οἱ Γάλλοι prêcher
dans le désert, ἥτοι μετὰ τοῦ ἄρθρου, ἀλλ' ἡ γαλ-
λικὴ φράσις δὲν εἶναι εἰλημμένη αὐτολεξεῖ ἐκ τῆς θείας
Γραφῆς, ἀλλὰ κατ' ἐννοίαν μόνον, τοῦθ' ὅπερ οὐσιω-
δῶς διαφέρει τῆς φράσεως ἡμῶν «φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ
ἐρήμῳ», αὐταῖς λέξεσιν ἐκ τῆς θείας Γραφῆς εἰλημμένης.

Ἐν Ληξουρίῳ, τῇ 15 Νοεμβρίου 1892.

Σ. Α. ΣΕΡΕΜΕΤΗΣ